

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.Se ven en totas las
librerías.

¡NO ESTIGAN MASSA BONS!

Encara que molta es la gent que coneixia al senyor Badó, pe 'ls que no 's trobin en aquest cas, que serán molts mes, procurarem retratarlo.

Lo senyor Badó era home de seixanta anys; alt, corpulent y roig de cara. En lo seu cap y en las sevas patillas hi alternavan fraternalment los blanchs y los negres.

Havia tractat en grans y granejava que era un gust. Se havia procurat la seva rendeta, y vivia com lo peix en l'aigua, en la seva caseta del carrer de 'n Ripoll.

Era molt felis; l'única cosa que li donava mal temps era l'estar massa bo.

Lo senyor Badó havia arribat als quaranta anys sense haver fet un dia de llit per malalt. Cumplerts los quaranta, li sortí un floronco al colso; encara aquet no estava curat del tot, ni sortí un altre a la cadera; y acabat aquet, un altre al genoll. Tots li obligaren a fer llit.

Lo bon senyor envià a buscar lo metje.

Aquet, després de mirarli lo caràcter dels gransots, li digué:

—Aixó no li fassi por; aixó es salut; Vosté está massa bo!

Peró a un gra seguia l'altre de tal manera, que si los que li sortian fossen objecte de negoci, tothom hauria dit que 'l senyor Badó havia tornat a establirse.

Lo metje, sempre lo mateix:

—Massa bo, massa bo!

—Ditxosos los que están malalts! esclamá al últim lo pobre pacient, cansat de cataplasmarse y sangonerajarse. (Aquets verbs son invenció del nostre héroe.)

Los grans se despediren per fi del senyor Badó després de haverli deixat la pell, que ni per servir de cedás la haurian foradada mes, ni tant.

Un dia, de la noche a la mañana, se móca lo senyor Badó y li queda lo mocador plé de sanch. No 'n va fer cas; pero veyent que li repetia la

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

majoria de las vegadas que 's mocava, se 'n anà a trobar lo metje.

—Sempre li he dit, contestá lo metje, que vosté está massa bo. Prengui aquets y aquells refrescants, que aixó es massa salut.

—Peró, senyor doctor, digué 'l pobre, es dir que may podré sortir d'aquesta exuberancia de salut!

—Qué vol ferhi! Vosté té una naturalesa massa bona.

Al fi, després d'una porció de temps, en lo que prengué tots los refrescos haguts y per haver, la sanch del senyor Badó tingué a bè no sortirse del lloch que li pertocava.

Passá l'hivern, y al arribar la primavera l'antich graner se senti un fort mal de cap, que li repetia la major part dels dias. ¡Vinga 'l metje altra vegada!

—No sé pas qué 'n farem de vosté! digué lo metje. Vosté té salut de sobras, y será precis sangrarlo; d'altre modó no 's treurá aquestos mals de cap.

—Que 'm sangrin, donchs, perque no puch pas aguantar. ¡Sembla que 'l cap se m'obra!

De 'l dit al fet; va un sangrador, y tot dient pestes dels homeópates, cumplia ab la seva obligació. Una sangria ni dos bastaren; a la tercera cedi 'l mal de cap.

Y cada primavera la mateixa cansó.

—N'hi ha per tirar lo barret al foc! esclamava lo senyor Badó. ¡Ditxosa salut!

Al cap de alguns anys, no sols en la primavera, sino també en la tardor, tenia que sangrarse 'l pobre, perque la massa salut li donava una tos que no li deixava aclucar los ulls.

L'any passat, per fi, passá a millor vida lo senyor Badó. Mori d'una apoplegia.

—De qué ha mort? preguntava un conegut seu.

—Vosté ho pregunta? contestava un altre, bè prou que 's veyia encara que 'l metje no ho hagués dit. ¡Lo senyor Badó estava massa bo!

Y aquet es un exemple dels molts casos iguals que 's veuen.

No estranyin, donchs, los lectors que, volguént-

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.º 26.

LLIBRERIA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

losi molts anys de vida, desitji que no estigan massa bons, perque pòt ser no hi ha malaltia mes incòmoda ni que dongui mes mals que lo estar massa bo.

FRANCESC PONS.

LA PAPALLONETA.

Lo meu cor, un arbre n'es
que la esperansa ha criat,
a las brancas d'aquest arbre
una papallona hi ha.

No feu remor, penas mevas,
que la fariau volar.

De Castella n'es vinguda,
un vent d'amor la portá,
ab la pòls que anar deixava
anava las flors daurant.
No feu remor, penas mevas,
que la fariau volar.

Los hostals en los rosers
ne trobava a cada pas,
y las rosas ahont s'ageya
d'enveja feya sear.
No feu remor, penas mevas,
que la fariau volar.

Així may mes se recordi
del camí ahont va passar,
fou camí pera venir...
pera anar no ho sigui may...
No feu remor, penas mevas,
que la fariau volar.

JOSEPH MAGAROLA.

LO SENYOR FRANCESC.

III.

Dias passats, encara no eran las set del matí, entrà en mon quarto lo Sr. Francesch. Lo extraordinari de l'hora 'm feu preguntarli tot alàrmat:

—Qué es aixó, senyor Francesch? que té alguna novetat? espliquis.

—Calma, me respongué; vineh sols á consultarli un assumpto.

—Parli, que ja 'm t'è impacient.

—En tota la nit no he pogut dormir pensant en un consell que vaig donar ahí, duplant si va ser acertat ó si pot tenir resultats fatals. Vosté coneix á mon amich Geroni, aquell botiguer que viu...

—Sí, senyor, sí.

—Donchs bé, aquest amich té dos noyas, la una, vosté ja la coneix, es la gran. Aquesta sempre ha viscut ab sós pares y es una guapa minyona. En quant á l'altra es diferent; sa mare volgué que s'eduqués á la moderna, y la enviaren á Fransa; allí ha estat tres anys en un col·legi, gastant lo que Déu sap, perque lo mateix Geroni no ha volgut contarho per no esgarriarsen. Jo ja li vaig fer llavors totes las observacions possibles; vosté no ignora com jo penso en aquet punt; pero era empenyo de la senyora, y com lo pobre Geroni es com Déu lo ha fet, la noya marxá á Fransa.

Ara ha tornat, y, com era de esperar, plena de ideas á la francesa, ab una educació que no correspon á la posició que ocupa, y així es que troba tots los seus ordinarijs y no hi ha medi de que surti á véurer á cap parent, perque diu que no ténen modors; vesteix d'una manera extravagant, de manera que pe'l carrer crida la atenció d'un modo que no deuria halagarla, y en quant á menjar cada dia es una comedia, per no dirne tragedia, que fora més apropiat. Per ella la escudella es una porqueria; l'olla fa fástich, los platillos son emplastos; tot es dolent, y sols sap parlar de menjars estranys que ningú sap lo que son, de manera que cada dia hi ha un desori, y la casa, avans tant tranquila, es avuy un infern, gracias á la educació francesa.

—Y aixó es consequent.

—Encara no es aixó lo pitjor, sino que se ha enamorat, y, com era natural, de un perdut, perque parla francès y vesteix á la última moda, d'un home sens ofici ni benefici, y que viu de lo que li deixan los seus amichs. Aixó es lo que ha acabat de desesperar á son pare, y ahí va venir á demanarme consell de lo que faria en tant estranyas circumstancias.

—No era molt fácil.

—Y no obstant jo, ab una lleugeresa que deploro, li vaig donar.

—Espíquis.

—Tu t'ens, li vaig dir, una hisenda en la montanya, pórtala allí, que hi passi un any no veyent més que pagesos, y á la tornada pot ser os trobará fins á tots y bo lo de casa teva.

—Bon consell si no fossin los amors.

—Aixó m' amohina, y aquesta es la rahó de haverlo vingut á trobar ara. Vosté en lo meu cas, qué faria?

—No m' es fácil dirho, perque no coneix lo genit de la noya.

—Si la vol véurer.

—Com tinga gust.

—Donchs allí á la una 'l eridará.

Y 'm deixá. A la una segons haviam convingut, anarem á casa 'l senyor Geroni.

Arriats allí, lo bon senyor se 'ns presentá ab una alegría que per cert no m' esperaba.

Ha tingut un gran pensament, senyor Francesch y cregui que li estaré agrehit tota la vida; fou lo primer que digué. Entrin, veuré la noya que contenta s' ha posat al saber lo plan. Lo senyor Francesch me mirá com dient no n' entench res, mentres lo Sr. Geroni obria la porta de la sala.

Si pogués disposar del espay necessari m' entretindria en descriur las tres personas, inclús lo senyor Geroni que en ella trovarem, pero 'm limitaré á dir que la noya tenia disset ó divuit anys, que vestia estremada y estava groga y feya molts ulleras. Tant la mare, que també estava en la sala, com ella nos reberen ab molt carinyo; lo Sr. Francesch era amich de molts anys de la familia, havia vist naixer, com se sol dir, á las dos noyas, y era ben volgut, jo anava ab ell y está dit tot. Mes en lo parlar de la noya 'm semblá reparar certa ironia que 'm sorprengué bastant, y 'm va fer duptar de si presenciaba una escena real, ó bé si estaba mirant una comedia.

—Y vosté s' en va de gust á fora, senyoreta? li diguí jo.

—Sí, senyor, ab gust y fins entussiasme, y no crega que la montanya m' agradi; pero 'l papá ho vol, y crech que té rahons poderosas per ferho.

—Vosté coneix aquestas rahons?

—Sí, senyor.

—Y las creu bonas?

—Poderosas. Jo coneix que sò estat molt impertinente, que m' havia aficionat massa ab las cosas de Fransa; pero vosté compendrá que la costum de tres anys seguits no s' olvida en un dia.

—Es cert.

—Per altra part jo havia pensat que quant m' educaban d' una manera, havia de ser perque aquella educació 'm servís de alguna cosa; mes, sopusat que no es aixís, olvido desde ara tot lo que he après y torno á las costums patriarcales de la familia.

Aquet llenguatge omplia de satisfaccions al senzill senyor Geroni y á sa esposa, mentres que á mí no se perqué 'm feya mal.

Per últim lo Sr. Francesch s' aixecá y 'ns despedirem.

En lo carrer lo Sr. Francesch 'm preguntá que m' havia semblat.

Lo consell no t'è cap consecuencia, li diguí, estiga tranquil; mes lo mal me sembla que no t'è cura. Aquesta noya ha vist un món que la ha il·lusionada y res li treurá de la memoria.

Havian ja passat alguns dias, y ja no 'm recordaba jo del Sr. Geroni ni de la seva filla, quant ahí, lo senyor Francesch me digué:

—No 's pot pensar lo disgust que estich passant. ¡Pobre Geroni!

—¿Qué? ¿ha tingut alguna desgracia?

—La que era de esperar. Vosté recordará que sa filla 's demostrá molt contenta de anarsen á fora.

—Sí senyor.

—Dos efectivament marxaren; mes l' endemá de arribar á la hisenda, la noya no comparexia. Busca d' aquí, busca d' allá, res, fins que 'l dijous reberen una carta, en la que la noya manifestaba que no sen compatibles las educacions de ella ab las del resto de la familia s' enaba á viure en la societat que necessitava, que s' havia casat ab N. de qui li inclohia una carta, y que reflexionessin que, si calificaban son fet de imprudent, ells ne tenian la culpa. Una carta del marit deya que haventse casat ab la noya li enviessen lo dot d' ella.

Pot figurarse lo trastorn que aquet fet ha causat á tota la familia del Sr. Geroni. La senyora, va tenir al rebre la noticia un accident, que fa tres dias que li dura, y 'ls metjes desconfian de salvarli la vida. Lo Sr. Geroni está que no sap lo que li passa, sembla un benheut y no estranyaria que 's ressentís del cap. L'altra noya, que t'è molt bon cor, plora tot lo dia considerant lo desacert de sa germana y benheix á Déu perque no la han educada á la francesa.

Ja veu si n' ha portat de mals lo voler seguir una moda que no 's compren més que com una veritat absurda, moda que es molt fácil que cada dia vagi prenent més peu, perque ja no es necesari enviar las noyas á Fransa, ja vénen aquí á il·lustrarnos, com deuen dir los francesos, ja avuy per tot veu col·legis de noyas, hont s' ensenya á la francesa, 's parla en francès y 's resa en aquet mateix idioma, de aquet modo se van perdent aquellas costums dels nostres pares que feyan la felicitat de las casas, de aquet modo desapareixen, ó á lo menos s' aflixen los llassos de la familia, y com la noya no s' educa al costat de las mares, aprenen á ser dissimuladas y, en lloch de aquell candor, que es lo principal adorno de una noya jove, no trobará més que hipocresia y lo pitjor que si arriban á ser mares, educarán també sos fills á la francesa. La filla del Sr. Geroni no es més que un exemple tret de entre molts mils, y 'm sembla que val la pena de mirar un poch detingudament lo que es aixó. Tanta educació francesa, de segü no té res de autonómich, pero los que hem vist l' any vuit y vivim encara 'ns preguntem veyentho: ¿hont nos volen portar?

ANDREU SALA.

TRISTOS RECORDS.

Qui en lo amor no creu es pobre, me digueres, desdixat! que de massa en ell confiarne sols sò rich de desengany.

Si era cert que tant m' aymabas,

¿per qué á lo cel vas volar?

¿Per qué, digas, d' ell no goso?

¿Que tens poca caritat!

Lo plor que crema las galtes

es rosada del dolor....

Déu li dona una gran forsa y es l' ajuda de la mort.

D' ella era gloria ser pura com serafich angelet; mes al desdenyar sa gloria li negá la gloria Déu.

Un jorn me digué m' aymia; ¿saps qu' es nostre amor? Un cel; mes l' he perdut y ara ignoro si entraré 'n lo verdader.

¿Qui mes trist que aquell que prega per un ángel de virtut! ¿Qui mes trist, si vol juntarse ab ell, y Déu lo detur!...

La esperansa es per nostre ánima com lo Sol es per la flor. Lo cor que pert la esperansa torna sech, cendra tant sols.

Ella morí; si s' apiada Déu dels que molt han plorat, salvada está, donchs sas faltas lo plor bè las va purgar.

¡Oh! ¡Qué bells son los xiprés que s' alsan sobre una tomba! Ells serán mos amichs únichs, ells me donarán sa sombra.

R. V. y M.

LA VIGILIA DEL SANT.

¿Han reparat may l' animació d' una casa quant s' acosta 'l dia del sant d' algun dels caps? Donchs ara sabran lo que passa á cal senyor Joseph.

Ja fa tres ó quatre dias que la senyora Mónica no s' enten de feina en fregar los vidres, posar cortinas netas y netejar los candeleros y otras cosas de plata ab cremo-tártaro y aigua-ardent, perque aixís, segons un argenter li va dir: quedan com si fossen nous. La Quiteria, frega de l' un cantó, frega del altre; 'l noy empipant al mestre ab las sevas décimas, y 'l senyor Joseph, qu' es molt doneta, fentlos nosa á tots, ajudantlos, com ell sol dir.

Peró tot aixó son atmetllas y pa torrat en comparació del moviment que 's nota arribant á la vigilia.

La senyora Mónica, tot treynt las fundas de las cadiras de la sala.—Quiteria, ¿ja has fregat l' escala?

—No, senyora.

—¿Mare de Déu! y aixó que t' ho he dit trenta ó quaranta vegadas; donchs cuita, agafa una llimona per fregar los poms y veshó á fer...

Lo senyor Joseph se 'n va á la seva dona:—Ja s' fet encomanar 'l mató, allí 'l costat de can Capella?

—No...

—¿Y hont es la Quiteria? per que no vá á plassa? després no trobará re.

—Es que frega l' escala.

—¿Ditxós fregar!...

—Sí; com que qui se 'n porta las culpas som las donas, ¿qué s' os endona á vosaltres!...

Lo xicot tot gansejant, ab las mans á la butxaca, s' acosta á sa mare: ¿Qué no 'm dona quartos per comprar la decima?

—Lo senyor Joseph que 'l veu; vaja tu, cap á estudi, que esperas?

—Bè home; déixal estar, si encara no ha vingut lo mestre... ¿m vols créurer á mi Joseph? lo millor que podrias fer es anar pe 'l mató, perque ja veus que...

—Corrent; contesta ell tot posantse la capa, que no tenia ganas de res mes.

—¿Ah! mira, de camí podrias véurer si hi ha gaire viram... ¡ah! si trobesses un xich de peix, pórtal, ¿sens? perque demá qui sap com anirá...

—Bè, dona, bè, diu ell tot anantse, y 'l xicot, altra vegada: ¿que no 'm dona 'ls quartos per la...

En aqueix moment lo senyor Joseph obra la porta de l'escala y se sent á la Quiteria fent brama ab los assistents de dalt y 'l mestre que truca á baix; la senyora Mónica que ho sent:

—Vaja, ¿que no s'ha d'anar a plassa avuy? y ústede diu dirigintse a 'n 'ls de dalt,—hagan el favor de no destorbar a la minyona, porque ella tiene mucha feyna, si ustedes no 'n tienen...

—Noy, 'l mestre, diu 'l senyor Joseph tornant a entrar, pero 'l xicot, tot arrimantse ab sa mare,—¿Que no 'm dona 'ls quartos per la décima... fins que 'l senyor Joseph, que no pót sufrir que 'l mestre s' esperi, se 'l endú escalas avall tot murmurant y fent lo bót.

Rodant del un cantó al altre, arriba l' mitj-dia y encara no s'ha fet re; vè 'l xicot d' estudi y torna ab la mateixa cansò;—Pero ¿qué n'has fet, li diu sa mare, de las tres que vas comprar l' altre dia?

—S'han esgarat, diu ell ab tota frescura...

Arriva 'l senyor Joseph, que li agrada ser sempre molt puntual: ¿Encara no está llest? ¿no sabeu á quina hora 's dina?

—Pero, home... contesta ella tota amohinada...

—Mare, 'm deixa anar a fer volar l' estel?

—Sí, ves... ¿hont vas ara? ¿no saps qu' es hora de dinar? no vull qu' hi vagis... y crida per un cantó, crida per l' altre, per fi acaban de dinar, lo noy té 'ls quartos per la décima y se 'n va tot content cap á estudi. Pero tornarian a ser á la mateixa, si 'l senyor Joseph, que totho arregla, no s'hi posés.—A veurer, diu á la seva dona, mentres tu arreglas aixó ab la Quiteria, jo m' en aniré al carré de 'n Petritxol per las natas y de camí al forn de sant Jaume...

—Bèn fet...

—Ah! mira, treu un cubert porque he convidat la Tona.

—Ah! sí...

—Sí; ah! y veyeu qu' alló no s'os cremi...

—Bueno; tu, si al carré den Petritxol no n'hi ha, ves al carrer de sant Pau... ¡Ah! tu, ves si n'hi ha d'aquellas de punxa... ¡ah! ab los melindros festhi posá alguna sabatilla... y bescuits...

—Bè dona, aixó ja se sap.

Y aquí ténen al senyor Joseph, que se 'n vá tot content ab un plat sota la capa, á buscar las natas y 'ls melindros. Es un gust un home aixís, tant previsor; que pe 'l camí se 'n recorda que no té vi ranci; se 'n va al carrer de

Paradis á comprarne una empolla, y si 'l volen tastá ja ho saben; lo trobaran al recibidor com cad' any, tot rodejat de copas y melindros, que sembla qu' están dient á tothom: «¿Son servits?»

E. T. N.

XIU XIU.

En Otra casa con dos puertas, lo senyor Romea arrenca mólts aplausos de dos mans, y en todas las obras que va fent tots los aplausos que vol.

Lo felicitem tant de cor com los serenos quant s'acosta Nadal.

Si 'l temps continua tant bo com d' uns quants dias á aquesta part, la Sra. Soler se veurá obligada á cambiar lo títol del drama que estrena pe 'l seu benefici, que tindrà lloch en l' Odeon lo dia de sant Joseph. Está clar: ¿com s'ho farà ab aquesta calor per presentar una *Flor d'ivern*? Las otras dos pessas que fa, ja son produccions que no necessitan estació especial, porque *No s'pot dir blat*... en cap temps del any, ¡enténemnos, mentres lo blat no siga al sach! y *Un inglés en Mataró*, pót estarhi sempre que li passi per las patillas.

Plé de gom á gom estigué lo Teatro catalá en la nit del benefici de en Eduart Vidal. Aplaudidas foren las principals escenas de *La Virtut y la Conciencia*, y l' autor siguié cridat á las taulas varias vegadas. Al final del drama, lo senyor president del Casino de la Unió de Vilafranca, y un individuo del mateix casino, don Agustí Urgellés de Tovar, en nom d' aquella corporació, entregaren al beneficiat una hermosa corona de plata, que l' aplaudit poeta se negá á cenyir.

Las sis composicions de diferents autors, que 'ls actors llegiren, foren todas aplaudidas.

La pessa *Contents y enganyats*, original també del beneficiat, siguié molt bèn rebuda, pues está plena de xistes, y de següé agrada més encara lo dia que no 's

fasse en hora tant avansada de la nit. Los actors la des- empenyaren molt bè, tenint en compte que en la primera representació d' una obra, may surt aquesta tant lligada com en las sucesivas.

Felicitem al llorejat poeta de *Tal farás, tal trobarás*, y felicitem als Vilafrancins, per haver honrat com se mereixia tant aplaudit fill de la seva terra.

¡Alsa amigo! Ara sí que nos queixarán los aficionados á la bona música! Escòltin; escòltin: á més del gran concert del Liceo, comensarán diumenge en *El Prado catalan* los disposats per D. Juan Casamitjana. 80 professors de lo més triat constituheixen la orquesta, con- tant á més ab un cos de coros y la corresponent banda per sempre que convinga. En lo primer concert, que tindrà efecte lo diumenge com queda dit, figuran produccions de *Weber, Gounod, Meyerbeer, Nuolai, Chelard y Mozart*, entre ellas la *Invitación al waltz de Weber* instrumentada per *Berlioz*. *L' Himne á santa Cecilia de Gounod, La Marcha húngara, de Chelard*, instrumentada pe 'l director y otras pessas, todas molt notables.

Lo cómodo de la hora, lo mòdich dels preus, y las bonas condicions del lloch, fan esperar que 'l públich vagi á aplaudir los fruits dels grans mestres y los es- forsos del empresari que, sens més ambició, dona á coneixer la bona música s'ha arriscat á semblant em- presa.

Nostre editor Lopez, que 's home que ho entent y que sempre cerca servir al públich, s'ha encarregat del despaix de localitats, sens augment de preus. Con que ja ho saben, senyors, pèndrer puesto, y al Prado falta gent.

Quant se 'ns va dir quel' autor del drama, no comedia, com diu lo mateix, *La paz de la aldea*, havia prohibit que 's representés en Barcelona fins á tant que vingués la companyia que funciona en lo teatro Principal, er- guerem que la obra s'ho mereixia; pero nos han dat un xasco; lo drama es dolent, de género francés, no dis- simulat per lo que 's titula autor, y las pocas escenas

30

LO COLLARET DE PERLAS.

sentavan, y ell, que ab una mirada ja 'n tenia prou, 'ls deya que 'l prenguessen ó que no 'l prenguessen, segons lo resultat que, fet lo examen, donavan las líneas de la cara ó las midas y configuració del cap del pobre mosso.

La major part de las vegadas s'equivocava; pero allavors ne dava la culpa á qualsevol de las mil causas que influeixen sobre l' organisme, y 'l poble que 'l tenia per sabí se 'l creya, y ell quedava aixís tant content com si ho hagués endevinat.

A més de todas aquestas gracias tenia la de ser col·leccionador; pero encara, en aixó, ho entenia.

No era com tots aquets que per un bót de la jupa de Wash- ington, ó per un tros de corbata d' en Aribau, darian la meytat de sa existencia; ell era col·leccionador; pero en passant de dos ó tres quartos lo valor de la cosa desitjada, ja no hi volia saber res.

No era que per assó no hagués dat cent duros de la espasa de Wifredo, si hagués pogut; pero 'l senyor Cinto tenia enteniment y coneixent que ab aquells capritxos podia arruinar á sa familia, se dedicava, com havem dit, als objectes de poch valor, per més que de vegadas veges; ab tot lo dol de la seva anima, com per no gastar vint ó trenta duros, se li escapava un casco romá, ó un arma goda, d' entre las mans.

D' aquí venia qu' una persona desapasionada no podia entrar en casa de lo nostre mestre, sens esqueixarse de riurer.

Quadros tots plens de xavos de diferents épocas; todas las au- cas de redolins que han surtit desde que món es món; papallonas de todas classes; burinots, y tot lo que podeu figurarvos coneixent sa mania.

D' en tant tant s'atrevia també á pulsar la lira; si bè en aixó tenia tungadas, puig lo mateix passava un més sense pensarhi, que mitj any seguit no pensant en altra cosa.

Per últim; lo senyor Cinto era l' oracle del poble; per tot se 'l consultava, per qualsevol cosa s' anava á buscar lo seu consell, y no 's reunia l' ajuntament qu' ell no hi fós per dar son parer, sens lo qual no 's decidia ni lo més petit assumptó.

En quant á son físich, no hi ha pas cap duple que ja prometia lo que donava.

No era alt ni baix; una mica calvo, fisonomia simpática; arru- gát pe 'ls anys y portant patilletas com de capellá.

Lo vestir era 'l mes propi que vos podeu afigurar.

Una levita llarga d' una roba que semblava columbriana; pan- talons de fil, sabatas de panyo, barretina d' estamp que no 's tre-

LO COLLARET DE PERLAS.

31

ya ni per lo Juny, y barret de palla, qu' era lo que feya més es- trany quant, ab descubrirse, se veyia la barretina.

Lo mes rich que damunt d' ell duya, eran unas ulleras de pla- ta, que las hi havia regalat lo senyor Pere, y que ell conservava com un tresor, mes que per lo seu valor material, per ser un re- cort de l' home qu' ell estimava mes.

Ja teniu explicat qui era 'l senyor Cinto; ara, que ja 'l coneix- éu, vegreu com tractanthi s'os va fent simpátich, y acabareu per serhi tant amichs com nosaltres. Seguimlo.

Ab los nins sortí de casa d' Angela y Pere, y si á la llum de la lluna haguesseu pogut véurer ab la complacencia ab qu' 'ls acompanyava, vos hauriau convensut de que estimava tant á sos deixebles, com á sos fills propis.

Eran la seva alegría; s' extasiava contemplantlos, y sonreya al pensar en lo ditxosos qu' eran; més, com que lo bon home te- nia las sevas puntas de filosof, mes de quatre voltas s' ennuvo- lava l' alegría de son semblant, pensant en que aquella alegría, aquella innocencia, y todas aquellas ditxas tant propis de la edat infantil, debian morir, com havian mort las sevas, lo dia en qu' entressen á conèixer, passant de nins á homens, lo que era 'l món.

—¡Lo món! esclamava sempre ab amargura lo pobre mestre, formiguer inmens ahont cada hu per ell procura sens cuydarse de la ditxa ó desditxa de lo seu germá; esposició de feris que fan deixar lo cor á la porta per entrarla á véurer, aixís com, se deixa lo bastó per entrar á véurer las de pinturas.

Ab aquest fèl se 'n esclamava, y encat que, com la citada, todas sas comparacions acabavan ab cert toch ridícul, no per aixó eran menos amargassos.

Per assó era que quant li deyan que un dels nins que ell havia tingut per deixeble, cumplia los disset anys, ó los divuit, ó qual- sevol d' aquestas edats en que se suposa que lo nín comensa á ser home, se posava trist, y recordant lo célebre vers de la divina co- media del Dante, deya sentenciosament:

—¡Lasciate ogni speranza oh voi ch' intrate!

Mes deixemnos de reflexions filosóficas, que prou ne farà 'l senyor Cinto, y acompanyemlo á tornar los nins á sas respectivass casass, qu' ell nos ho agrehirá y nos servirá á nosaltres per anar se- guint lo fil de nostra historia.

En arrivant á la casa ahont devia deixar un nín, trucava 'ls altres dias, y dient: Fulano ó Sutano, aquí teniu lo vostre fill, se n' anava á la casa que seguia á n' aquella, pera deixarnhi un altre.

de efecte no tenen cap novetat. Sembla impossible que s'hagi pogut representar *La paz de la aldea* allí hont s'ha aplaudit. *A Madrid me vuelvo.*

Lo concert sacro, donat en la nit del dimars en lo teatro del Liceo, va ser notable en tots sentits. Concurrencia numerosa y escullida, una orquesta com pot ser jamay s'ha vist. Las pessas totes foren aplaudidissimas, tenintse de repetir dugas de ellas.

Ben presentada estava la escena: molt ben col·locada la orquesta y la banda.

En una paraula: lo senyor Vianesi s'ha lluit, y á ell foren donats molts dels aplausos generals que se sentiren en lo gran teatro.

EPÍGRAMAS.

—Jo sò molt sabi pe 'l joch,
m' digué un dia l' Arturo
quant per sort lo veig jugar,
y al primer cop, lo fan burro.

J. C. B.

—Vaig dá una tunda á la Paula,
que la vaig deixar baldada,
y encara m' vaig quedar curt.
—Prou que s' veu qu' ets baix de talla.

VUITS Y NOUS.

—Què t' estimarias més, ser caball ó burro?

—Home, si hagués de triar, mal per mal, més m' estimaria ser caball.

—Donchs jo, burro.

—Per què?

—Perque 'ls caballs may son més que caballs, y 'ls burros poden ser mil coses. Aixís es que hi ha metjes burros, advocats burros, arquitectos burros y no n'hi ha may cap que siga caball.

Una mestressa, senyora molt vella, despatxá á una criada porque tots los dias presentava 'l menjá plé de cabells.

La criada se'n aná á una altra casa per llogarse, y al preguntarli per que l' habian despatxada, contestá:

—Per res; per enveja de la senyora.

Al anar á pendrer informes, la vella contá 'l per què l' havian despatxada.

Al endemà la nova senyora digué á la minyona:

—Com es que m' havia dit que l' havian despatxada per enveja de la senyora, si va ser porque ella trobava cabells en la vianda?

—Per sò mateix: com 'ella es calva; m' tenia enveja, sino, per una cosa tant llaugera no m' hauria despatxat.

Sol·lució al salt del caball.

—Ovireu eixa montanya,
amagada ab un blanch vel,
que casi b' toca al cel
y sós peus un riu li banya?

Que s' aixeca ab magestat
y ab orgull, sabeu per què?
Es que en sas entranyas tè,
la Verge de Montserrat.

A. RAMULIVT.

Sol·lució á la Endevinalla.

La Cuaresma.

Sol·lució á la Xarada.

Ba-ca-llá.

ENDEVINALLA.

Tinch camas y no tinch peus;

Tinch brassos y no tinch mans;

Tracto, ab damas y galans;

Y en salons y teatro m' veus;

Generalment vaig de seda,

De cuiro, ó b' de vellut;

Si no dius què es, ó ets tussut,

O t' asseguro que ets bleda.

XARADA.

Ficante en primera

se 't muda 'l color,

pronuncias segona

quant algo á algú dons.

Segona, no es vano,

ni es cap mocador,

ni es plat, ni catifa,

pero es chino ab tot.

No es ploma, y escriurer

sense 'l tot no pots.

GEROGLÍFICH.

EEETATTATITIT

MAIG

S

QUE

S

EEETATTATITIT

Las sol·lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Impremta de Narcís Ramirez y Companya, pas-satge de Escudellers, número 4.

Més aquell dia no arribá á una sola casa, ahont ja 'ls pares no l' esperessen á la porta pera demanarli á n' ell, qu' era entrant de la casa, si era cert lo que s' contava que havia passat en casa d' Angela.

Ell responia que sí; 'ls explicava punt per punt lo cas tal com havia suchshit, y anava á la casa de mes avall, pera fer lo mateix, al deixar un altre nin.

Com que en un poble de pochs vehins tot se sap, y qualsevol incident fa gran sensació, no es estrany que tot B. desitjes ab ansia saber la veritat de lo fet.

D' aixó provingué, com ja havem dit, que lo senyor Cinto no arribá á una casa pera deixar lo nin, que ja no trobés los pares d' aquest en la porta, pera ferli contar la historia de tot lo suchshit.

Aixís ho aná fent, y ab molta alegria, porque tothom rebia ab satisfacció la nova de haverse fet una obra de caritat, y ell gosava, afegint á lo seu goig, lo que tothom sentia.

Al fi no s' quedá més que ab en Guillemet y en Joanet portant-los un de cada má.

La casa del pescador, pare dels dos nins, se trobava al extrem del poble, y sempre eran ells los últims que acompanyava lo senyor Cinto.

Al distingirse de lluny la casa, lo mestre se pará y quedá un xich sorpres.

—Com pót ser que la Tomasa y l' Isidro, que son tant batxillers, no m' esperin ja per ferme explicar tota la historia?

Al últim arribá á la porta; era tancada; per lo furat del pany se veyá llum, y se sentian uns crits fondos y confosos; si b' per aixó se coneixia que eran acalorats.

Lo senyor Cinto trucá per dos vegadas.

No 'l sentiren.

A la tercera s' obrí la porta ab furia, sortí un bras que agafá bruscament als dos nins, y la porta se torná á tancar ab una rebo-lada y fent un terratrémol que commogué tota la casa.

Lo senyor Cinto, sens poder dir una paraula, quedá com glassat devant de la porta.

Tot ho havia comprés.

la paga que li donava 'l govern, y ab aixó y un tros de terra que la seva esposa li havia dut per dot, se la passavan com uns reys.

Dos de las tareas que havia adquirit ab sos llarchs estudis eran:

La una, la de alabarse de ser catalá y aficionat á la literatura patria, ab tot l' entusiasme de que es capax un vell de Manresa parlant de l' acció del Bruch.

Y l' altre, la de estar persuadit de que ell tenia algun punt de frenólech, y molts de fisonomista pera coneixer las personas.

La primera la portava tant al extrem, que una de las cosas que l' ofenian més, era sentir una paraula *esquerdada*, que aixís es com anomenava ell totes las paraulas castellanas ó procedents d' aquesta llengua.

D' aixó venia que 'ls llibres més estimats per ell, eran los catalans, y, fora dels que tenian verdader mérit escrits en altres idiomas, catalans eran tots los que s' veyan en los prestatjes de sa llibreria.

La crónica de Montaner; las obras d' Ausias March; las poesías del Rector de Vallfogona; los escrits de Pere Serafi, de Ramon Llull y de tots los autors antichs y moderns, coneguts y per conèixer, ell los tenia, y si alguna vegada havia tingut la satisfacció d' una gloria, havia estat la de poder deixar á tal ó qual erudit de ciutat, una obra que no s' coneixia á ningú que n' tingués, fora d' ell, un altre exemplar.

Lo que al principi era un pur entreteniment, se vá anar fent una passió ab la costum, y al conèixer nosaltres, era tal son entusiasme per lo cultiu de la filología, que, fora del amor dels seus fills y de la seva esposa, res l' ocupava tant.

Si alguna vegada passant pe'l carrer havia sentit qu' una mare per fer adormir á son fill cantava una cansó, fins allavors desconeguda per ell, no parava fins que se la feya cantar, y escribintla en un paper, la guardava ab tant cuydado, com si hagués sigut un tresor de la major importancia.

Fentho sempre aixís, arribá á recullir un caudal tant gran de paraulas y coneixements de tot lo que pertanyia á la historia de Catalunya, qu' ell era sens dupte l' erudit de nostra terra que més rahó podia darne.

En quant á lo de frenólech y fisonomista, sa fama era gran; sostenia ab totes sas forsas que la cara era lo mirall de l' ánima, y quant algú del poble prenia un mosso que hi anava de fora, per estalviar-se 'l tenir que anar á pendrer informes tant lluny, li pre-